

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ

Π. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

“Ενας ιδεώδης τύπος δασκάλου του παλιού καλού καιρού — Ράβδος ή άγια και το..... Ευαγγελικόν ήτην — Με πόν τρόπον ο ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ εδίδασκε την παιδαγωγικήν — Τα «ήμικύκλια» και αι εξαιρέσεις των τριτοκλίτων ονομάτων κ.λ.π.

ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Χάθηκε.... έσβυσε κι' αυτός ο υπέροχος δάσκαλος του Πλωμαριού πριν από λίγους μήνες με τον ίδιο τρόπο που χάνονται και σβύνουν όλες αι αξίες σ' αυτό το ψευτόκοσμο! Ο Στεφανίδης, δέν ήτανε απλώς ένας διδάσκαλος ήτανε κάτι παραπάνω, ο πνευματικός πατέρας όλου του Πλωμαριού. Έδίδαξε σε πολλές γενεές επί χρόνια όλόκληρα. Ουσιαστήκε κυριολεκτικώς, χάρισε τα νειάτα του τή ζωή του όλόκληρη για να φέρη εις πέρας τήν ύψηλή του αποστολή. Ζούν ακόμη γέροι, έσχατόγεροι που υπήρξαν μαθηταί του και που προφέρουν το όνομά του με πολύ ξεχωριστό σεβασμό. Όλος ο κόσμος ελάτρευε το Στεφανίδη ως τις τελευταίες μέρες τής ζωής του. Τόν θεωρούσε σαν κάτι υπερέκτιστο, κάτι άγιο, κάτι τέλος πάντων που έστεκε πολύ ψηλά στη συνείδησι όλων.

**

Υπήρξα στα παλιά τα χρόνια μαθητής του. Τόν είχαμε πάρει όλοι από φόβο. Ήτανε κυριολεκτικώς το φόβητρον των μαθητών ο Στεφανίδης. Άραδιασμένοι όλοι στα θρανία μέσα στη εύρύχωρη αίθουσα τής παραδώσεως, βιαβάζαμε και διαρκώς... διαβάζαμε παραδίπλα τα νεολληνικά μας βιβλία γραμμένα τότε σε... άπταιστη καθαρεύουσα. Καμμιά φορά σήμαινε το κουδούνι για μάθημα. Θεέ μου! Εκείνος ο ήχος! και ή ισχνή σιλουέττα του Στεφανίδη με το διαπεραστικό βλέμμα, με το γυμνό κεφάλι διαγραφότανε ξαφνικά στο άνοιγμα τής μεγάλης πόρτας που έβλεπε στο σχολικό αλλόγηρο κατάφυτον από ώραία χρωματιστά λουλούδια. Προχωρούσε άργά, ανέβαινε στην έδρα του και όριζε με μια ζωηρή χειρονομία το μαθητή που θα έλεγε τή προσευχή....

Κύριε των δυνάμεων μεθ' ήμων γενου....
 Ύστερα άρχιζε το μάθημα. Ή μικρές μας οι καρδιές, χτυπούσαν, ο δάσκαλος μας μάς κύτταζε μ' ένα αλλόκοτο βλέμμα σαν να ήθελε να ψάξη ανάμεσα σ' όλους μας για να ανακαλύψη τα... μαργαριτάρια, τους άμελέτητους...
 Επιτέλους έπερνε μια σταθερή άπόφασι.
 — Το όγδοο θρανίο να βγή για μάθημα....
 Έβεπεσ κάτι μούτρα άγουροξηπνημένα, κάτι φάτσες φοβισμένες, κάτι κούτια ξεκοκινισμένα, κάτι ζυπόλυτους, γιατί το κηπούται στα χρόνια εκείνα ήτανε είδος πολυτελείας, να βγαίνουν στον «μελανοπίνακα»,

**

— Άργά και κατ' έννοια ή άνάγνωσις... ήτανε το στερεότυπο παράγγελμα του δασκάλου μας. Ο μαθητής άρχιζε τή τρεμμουλια στη φωνή του.... Ο Στεφανίδης πάλι από τήν άλλη μεριά για καλό και για κακό έπερνε τή βέργα του και τί βέργα! Ιστορική και έδοκίμαζε τήν... εύλυγισία τής.
 Ο ταλαίπωρος μαθητής έρριχνε ένα άπεγασμένο βλέμμα στη πελώρια κείνη άγριελιά και εξακολουθούσε....
 Άλλά που να βρεθή ποιά ή ψυχραιμία και έπως ήτανε παιδί, κόμπιαζε, σάστιζε πελάγωνε ως που να πεις τέσσερα
 Η βέργα τότε επενέβαινε στο έμειλητο έργο τής.
 Διεγραφε ένα φοβερό τόξο στο κενό. έσειστο έσφύριζε και έπεφτε...
 — Κύριε... κύριε...
 Ο Στεφανίδης όμως ήτανε

άσυγκίνητος.
 Ολόγυρα ή αίθουσα μας ήτανε στολισμένη με κάτι ώραία σχολικά άποφθέγματα όπως εκείνο το θρυληκό «ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ» το άλλο «ΤΙΜΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ κλπ».
 Αυτά τα ρητά έπρεπε να τα ξέρουμε απέξω και με τήν όρθογραφία τους γιατί πολλές φορές χωρίς να το περιμένουμε μάς έλεγε να τα άπαγγείλουμαι και άλλοίμονο σ' εκείνον που θα έκανε το παραμικρό λάθος.
 Η Βέργα ε.χε πάλι το λόγο...
 **
 Μια φορά κάναμαι γραμματική. Είχα με φτάση αίσίως στην περίπτωση των τριτοκλίτων ονομάτων.
 Άνοιξις - άνοιξεως, γέννησις, γεννήσεως
 Μου είχε άπορροφήση όλόκληρη τή προσοχή ένα

ΕΔΙΑΒΙΖΑΜΕ ΔΙΑΡΚΩΣ....

πελώριο κίνδρο κρεμασμένο στο ντουβάρι που παρίστανε μια άνοικονόμητη γκαμήλα με δυο τεράστιους ύβους στη ράχη.
 — Τι παράξενο ζό... διαλογιζόμουνα.
 Τι στιγμή εκείνη μια βροντερή φωνή που ένέσκυψε σαν κεραυνός στα αυτιά μου ήρθε να με ζυπνήση από τους ρεμβασμούς μου. Ο δάσκαλος με φώναζε με το όνομά μου.
 — Λοιπόν εσύ άπρόσεκτε; Είπαμε λοιπόν εξαιρούνται όδες δάδων... παις παιδων.... μάλιστα κύριε.
 — Παις παιδων... Στόπ έδω
 Ευτυχώς που ένας μαθητής μου σφύριζε κάτι. Το ήρπαξα όπως ο ναυαγισμένος τήν σωτηρία... Τρώς Τρώων κύριε...
 — Τρώς τρώων... πολύ καλά

παρακάτω; Μου φαίνεται πως θα τις τρώης και σύ. Και άμ' έπος, άμ' έργον...
 Ευτυχώς που ή πλατες μας λίγο πολύ είχανε συνηθισισ' εκείνες τις τρυφερότητες...
 **

Αυτός είνε σε άμυδρή σκιαγραφία ο μεγάλος νεκρός του τόπου μας. Δάσκαλος παλαιού συστήματος, αλλά άνθρωπος που ό,τι και αν έδίδαξε δέν ελησημονήθηκε ποτέ.

Όλοι όμολογούν με ένα στόμα στο Στεφανίδη «ΕΜΑΘΑΝ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»
 Γιαυτό το λόγο και τόν εκτιμούσαν και τόν έσέβοντο ένόσω ζούσε για αυτό και τώρα στέκονται με κατανύξι μπροστά στη μεγάλη του σιά και για αυτό διατηρούν μέσα τους με ίερή εύλαβια τή μνήμη του...

Ο Στεφανίδης πέθανε σε βαθύ γήρας. Η κηδεία του έγινε πολύ λιτή και άπεριττή όπως ταιριάζη σε άνθρωπος που ποτέ δέν τους εθάμπωσαν τα ανθρώπινα μεγαλεία...

Άπορούμε μόνον και λυπούμεθα κατάκαρδα γιατί στη κηδεία του δέν βρέθηκε ένας άνθρωπος να μιλήση να πει δυο λόγια για το μεγάλο του έργο.

Ίσως ο ξαφνικός θάνατος να ήτανε ή μοναδική αίτία, σ' αυτό. Σήμερα τα «Λεσβιακά νέα» που συντάσσονται από άνθρωπος, άνθρωπος που υπήρξαν όλοι μαθηταί του, αισθάνονται άυθορμήτως τήν ανάγκη να του κάνουν αυτό το σεμνό και φραίο μνημόσυνο.

Πάντως ο Στεφανίδης έφυγε. Έφυγε εκεί που φεύγουν οι μεγάλοι και αγαπητοί αυτού του κόσμου. Έσβυσε σαν ένα άστρι άφού έφώτισε με το θεϊον του φως τόσες ανθρώπινες υπάρξεις επί χρόνια όλόκληρα.

Η Λεσβιακή γή που κρύβει μέσα της έναν τέτοιο ένδοξο ένδοξο άνθρωπον άσφαλώς θα άγάση μια μέρα.

Γ. ΒΑΡΟΣ
 ΔΗΛΩΣΙΣ

Γενικός αντιπρόσωπος του φύλλου μας δια τήν πόλιν Μυτιλήνην είνε ο κ. ΗΛ. ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

Η Διεύθυνσις

